

За майка си.

142.

Бавничко

Край Дунавъ косятъ косачи,
 Край Дунавъ, край Бѣло-море.
 По малко трева косѣха,
 По-много Дунавъ гледаха.
 По Дунавъ плува гемия
 Въ гемия свирка свирѣше,
 Друга засвири въ ливади,
 Една се друга разбиратъ,
 Разбиратъ и разговарятъ:
 —Ти ли си, бате Тодоре?
 Я постой, бате, почакай
 Да ида, бате, на пазаръ,
 Да купя мами армаганъ
 Две златни влашки ябълки,
 Соичка съ бѣло чирене,
 Да рѣже мама, да яде.
 Какъ сладятъ мами ябълки,
 Тѣй слади мене отъ мама.“